

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/61/2022
Identifikačné číslo spisu:	1515221009
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1515221009.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu WM Consulting & Communication, s.r.o., Žilinská cesta 130, Piešťany, IČO: 34 127 798, zast. Roman Kvasnica a partneri s.r.o., Žilinská cesta 130, Piešťany, IČO: 36 866 598, proti žalovanému 1/ C. G., nar. XX. N. XXXX, H. XXX/XX, XXX XX F. a proti žalovanej 2/ Q. G., nar. XX. C. XXXX, trvale bytom D., o zaplatenie 6.793,08 eur s príslušenstvom a odmenou 22,64 eur zo zmenky a o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1CoZm/18/2019-157 zo dňa 10. septembra 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovaní majú proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 3CbZm/1130/2015-114 zo dňa 12. decembra 2018 zamietol žalobu a žalovaným nepriznal náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 19.10.2015 sa žalobca domáhal vydania zmenkového platobného rozkazu, ktorým žiadal zaviazat žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne na zaplatenie zmenkovej sumy vo výške 6 793,08 EUR spolu so 6% úrokom z nej od 3. septembra 2013 do zaplatenia, zmenkovej odmeny vo výške 1/3 percenta zo zmenkovej sumy vo výške 22,64 EUR a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že je majiteľom vlastnej zmenky vystavenej vo Svite dňa 23. mája 2006, ktorou sa žalovaný 1/ ako vystaviteľ zaviazal zaplatiť s doložkou „bez protestu“ zmenkovú sumu vo výške 204 648,33 SKK (6 793,08 EUR) dňa 2. septembra 2013 na rad Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, so sídlom: Suché mýto 4, 816 07 Bratislava, ktorá zmenku indosovala v prospech žalobcu. Žalovaná 2/ túto zmenku avalovala, zaručila sa za vystaviteľa za jej zaplatenie. Žalobca k žalobe pripojil prvopis zmenky.

3. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami neboli sporné

žiadne skutkové tvrdenia. Právny predchodca žalobcu, Slovenská sporiteľňa a.s., IČO: 00 151 653 so sídlom v Bratislave, uzatvoril so žalovanými 1/ a 2/ dňa 23. mája 2006 zmluvu o splátkovom úvere č. 0492852962, na základe ktorej im poskytol bezúčelový spotrebný úver vo výške 150 000,- Sk (t. j. 4979,09 EUR), s dohodnutou mesačnou splátkou vo výške 2087,00 Sk (60,28 EUR) splatnej vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Strany si dohodli celkovo 120 mesačných splátok pri ročnej RPMN 5,38 %, čo zodpovedá celkovej sume úveru 250 440,- Sk (8 313,09 EUR) /120 x 2 087,- Sk/. Spotrebný úver bol zabezpečený vlastnou blankozmenkou vystavenou dňa 23. mája 2006 vo Svite žalovaným 1/ ako zmenkovým dlžníkom na rad Slovenskej sporiteľne a.s. pôvodne so sídlom Suché mýto 4, Bratislava, splatnou v Slovenskej sporiteľni a.s. so sídlom Suché mýto 4, Bratislava, s doložkou „bez protestu“, ktorou sa vystaviteľ zaviazal zaplatiť s doložkou „bez protestu“ zmenkovú sumu vo výške 204 648,33 Sk (6 793,08 EUR) dňa 2. septembra 2013. Žalovaná 2/ túto zmenku avalovala. Dňa 2. septembra 2013 vyhlásil právny predchodca žalobcu mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru v zmysle bodu 7.6.1 VOP, čím sa pohľadávka z kauzálnej zmluvy o úvere stala splatnou v celom rozsahu t. j. v rozsahu 6793,08 EUR, čo oznámil žalovaným 1/ a 2/ písomne. Žalobca predložil súdu originál vyplnenej zmenky, ktorá obsahuje všetky náležitosti predpísané v čl. I. § 75 zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Zb. (ďalej len „zmenkový zákon“) pre vlastnú zmenku a to: miesto a dátum vystavenia vo Svite dňa 23. mája 2006, zmenkovú sumu vo výške 204 648,33 Sk slovom aj číselným vyjadrením, bezpodmienečný príkaz zaplatiť na túto zmenku dňa 2. septembra 2013 na rad zmenkového veriteľa, s identifikačnými údajmi a podpismi vystaviteľa. Žalovaná 2/ zmenku avalovala. Na jej rube je zapísaný nedatovaný indosament s doložkou „sine obligo“ na rad žalobcu.

4. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie odcitoval Čl. I prvá časť § 17 ods. 1 a 2, Čl. III. § 3a zák. č. 191/50 Sb. (Zákon zmenkový a šekový), § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/ a § 3 ods. 1 a 2 a § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

5. Súd z úradnej povinnosti skúmal povahu účastníkov konania, a nakoľko bola zmenka vystavená fyzickou osobou nepodnikateľom - žalovaným 1/, avalovaná žalovanou 2/, v prospech veriteľa remitenta - prvého majiteľa zmenky, ktorý je právnickou osobou. Keďže zmluva o splátkovom úvere bola uzatvorená dňa 23. mája 2006, nároky z kauzálnej zmluvy po zosplatnení spotrebiteľského úveru však vznikli po 1. januári 2008, konštatoval, že sa riadi právnym režimom zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý zakazuje prijať a vyplniť zmenku v rozpore so zákonným ustanovením § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, Súd zdôraznil, že prechodné ustanovenia k zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý úplne vylúčil použitie zmienek v spotrebiteľských vzťahoch, nie sú totožné s prechodnými ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z. z. účinnými od 1. januára 2008, podľa ktorých ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

6. Prehľadom transakcií na kauzálnej úverovej linke, ako aj na základe vyjadrenia žalobcu mal súd preukázané, že príslušenstvo spotrebného úveru presahovalo zákonom stanovenú hranicu 30% poskytnutého úveru, skutočnosť ktorú ani žalobca nepoprel. Súd tiež poukázal na skutočnosť, že už v čase podpisu kauzálnej úverovej zmluvy príslušenstvo pohľadávky predstavovalo 84,67% istiny úveru (anuitná splátka 2 087 Sk x 120 splátok = 250 440,- Sk (8 313,09 EUR)/; 250 440,- Sk - 150 000,- Sk = 100 444,- Sk 66,96%). Zmenkový veriteľ tak v čase vyplnenia zmenky mal a mohol vedieť, že blankozmenku v zmysle zákonného ustanovenia § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch na zabezpečenie úverovej zmluvy nie je oprávnený doplniť nad rámec povolenej zákonnej hranice.

7. Výslovil názor, že vyplňovací exces sa netýka zmienek, ktorých kauzou je spotrebiteľská úverová zmluva, nakoľko z dikcie ustanovenia § 4 ods. 6 predposledná veta zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2008 vyplýva, že veriteľ nesmie prijať resp. je povinný vydať dlžníkovi vyplnenú zmenku a to bez ďalšieho v celom rozsahu.

8. Poukázal na účel § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorým bolo zabezpečenie ochrany spotrebiteľa. Konštatoval, že bežný spotrebiteľ nemá predstavu o fungovaní a

dôsledkoch zmenkových záväzkov, nie je schopný posúdiť právne dôsledky záväzkového vzťahu zabezpečeného zmenkou, ako aj dohody o vyplnení blankozmenky a vymožitelnosti na strane veriteľa na jeho úkor. Poukázal aj na obsah dôvodovej správy k zákonu, podľa ktorej cieľom zmeny je ochrana spotrebiteľa pred zneužitím zmeniek a obmedzenie vyplňovacieho práva k blankozmenkám.

9. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že právny predchodca žalobcu ako pôvodný veriteľ a majiteľ zmenky, nemohol prijať od žalovaného blankozmenku, ktorej zmenková suma v čase vyplnenia pozostáva z istiny a príslušenstva, ktoré presahuje zákonom povolenú hranicu 30% istiny poskytnutého úveru. Zmenkový veriteľ neúplnú zmenku nemohol doplniť tak, aby zabezpečovala záväzok z poskytnutého spotrebiteľského úveru, pokiaľ príslušenstvo poskytnutého úveru presahuje v čase vyplnenia zmenky povolenú hranicu 30% istiny poskytnutého úveru. Zdôraznil, že zákon ďalej jednoznačne ukladá zmenkovému veriteľovi zmenku, ktorej zmenková suma presahuje zákonom povolenú hranicu 30% istiny poskytnutého úveru, na požiadanie kedykoľvek vydať vystaviteľovi zmenky. Uzavrel, že veriteľ v rozpore so zákonom prijal zmenku od žalovaného, túto blankozmenku rovnako v rozpore so zákonom vyplnil. So zreteľom na uvedené konštatoval, že nemôže poskytnúť ochranu úkonom, ktoré sú urobené v rozpore so zákonom a zákazom použitia zmenky na zabezpečenie uspokojenia pohľadávky a žalobnému návrhu nevyhovel a žalobu v celom rozsahu zamietol.

10. Súd rozhodol o trovách konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého by v konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ vznikol nárok na náhradu trov konania. Nakoľko im v konaní žiadne trovy nevznikli, súd im ich náhradu nepriznal.

11. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 CSP po prejednaní odvolania v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených (ustanovenie § 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) rozsudkom č. k. 1CoZm/18/2019-157 z 10. septembra 2020 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovaným priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

12. Odvolací súd za správne považoval posúdenie právneho vzťahu strán sporu ako vzťahu spotrebiteľského, na ktorý boli aplikované ustanovenia spotrebiteľského práva. Konštatoval, že v spotrebiteľských vzťahoch platí, že princíp, podľa ktorého právo patrí bdelým v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach, ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Za správny označil postup súdu prvej inštancie, ktorý v záujme ochrany spotrebiteľa sám vykonal prieskum z hľadiska, či možno úkonom žalobcu poskytnúť ochranu, t. j. či nie sú v rozpore so zákonom alebo dobrými mravmi. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaná mala postavenie spotrebiteľa a uzatvorená zmluva o splátkovom úvere bola spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ ide o časové vymedzenie pôsobnosti zákona o spotrebiteľských úveroch, stotožnil sa s názorom odvolateľa, že nie je možné aplikovať zákon v znení účinnom od 1. januára 2008 do 31. decembra 2010, keďže na vec je potrebné aplikovať hmotnú úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. Ak teda súd prvej inštancie aplikoval ust. § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení od 1. januára 2008, ide o nepripustnú retroaktivitu. Podľa odvolacieho súdu však toto pochybenie nemalo vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi nemožno poskytnúť ochranu, keďže výkon jeho práva je v rozpore s dobrými mravmi, a preto súd prvej inštancie správne, aj keď z iných dôvodov, jeho žalobu zamietol.

13. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 8/2015, v ktorom sa uvádza, že právna úprava týkajúca sa spotrebiteľských úverov a ochrany spotrebiteľa v určitom časovom úseku umožňovala v striktno stanovenom rozsahu použiť zmenky v spotrebiteľských vzťahoch a až od 1. januára 2011 sa zmenka nemôže použiť v spotrebiteľských vzťahoch, pričom na prejednávanej veci je potrebné aplikovať hmotnoprávnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka uplatnená v konaní vystavená. Inak by išlo o porušenie zákazu retroaktivity a princípu právnej istoty. Samotné vystavenie zmenky v spotrebiteľských vzťahoch do 1. januára 2010 bolo povolené, a preto nemožno považovať vystavenie zmenky bez ďalšieho skúmania spôsobu jej vystavenia ako protiprávne. Je povinnosťou

všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Dobré mravy pôsobia ako korektív najmä v takých situáciách, kedy sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe.

14. Upriamil pozornosť na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že pôvodný a prvotný veriteľ spolu s prevodom pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere indosoval na žalobcu aj práva zo zmenky zabezpečujúcej spotrebiteľskej zmluvy v čase, keď platila zákonná úprava, ktorá nepripúšťala splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy zmenkou (§ 5a ods. 1 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z.). Pokiaľ by odvolací súd rešpektoval len právnu úpravu ochrany spotrebiteľa platnú do 31.12.2007 pre spotrebiteľskú zmluvu zo zmenky, išlo by o neprijateľné zníženie tejto ochrany patriacej spotrebiteľovi. Ak žalobca uplatnil voči žalovanému práva zo zmenky za právneho stavu ochrany spotrebiteľa existujúceho v čase uplatnenia zmenkového nároku žalobou, bol odvolací súd toho názoru, že takémuto výkonu práva nemožno v súdnom konaní poskytnúť ochranu, pretože je v rozpore s dobrými mravmi.

15. Konštatoval, že vzťahom práva a spravodlivosti sa zaoberal aj Ústavný súd Českej republiky, keď v jednom zo svojich nálezov sp. zn. II. ÚS 222/07 uviedol: „súd musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nielen súborom právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho ktorého záujmu chráneného príslušnou normou”.

16. Súčasne poukázal na smernicu Rady č. 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, ktorá nezakazuje používanie zmeniek v spotrebiteľských zmluvách, ale zo znenia Čl. 10 jednoznačne vyplýva, že členské štáty môžu povoliť ich používanie v spotrebiteľských zmluvách iba vtedy, ak zároveň zabezpečia vhodnú ochranu spotrebiteľa v takýchto situáciách. Pojem vhodnej ochrany spotrebiteľa treba vykladať so zreteľom na Čl. 14 uvedenej smernice, ktorá zakazuje znížiť štandard ochrany spotrebiteľa. Vhodnú ochranu spotrebiteľa je preto potrebné chápať ako celkový právny rámec ochrany spotrebiteľa vyplývajúci z predpisov práva únie a judikatúry Súdneho dvora zahŕňajúci aj povinnosť vnútroštátnych súdov ex offio skúmať nekalosť zmluvných podmienok. Poukázal na hlavný rizikový prvok z pohľadu ochrany spotrebiteľa, ktorým je abstraktný charakter zmenky, ktorý nepripúšťa, aby súd pri uplatňovaní zmenky prihliadal na kauzu pôvodného právneho vzťahu, t. j. aby hodnotil pôvodnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere a skúmal, či táto obsahuje nekalé zmluvné podmienky. Spotrebiteľ takisto nemá oprávnenie robiť voči majiteľovi zmenky námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k predošlému majiteľovi, t. j. veriteľovi, ktorý poskytol pôvodný spotrebiteľský úver. Rešpektovanie abstraktného charakteru zmenky označil za neprijateľné vo svetle judikatúry Súdneho dvora. Súdny dvor už totiž vyslovil všeobecnú zásadu, v zmysle ktorej špecifika súdneho konania, ktoré prebieha v rámci vnútroštátneho práva medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom nemôžu predstavovať skutočnosť spôsobilú ovplyvniť právnu ochranu, ktorá podľa ustanovení Smernice Rady č. 93/13/EHS spotrebiteľovi musí byť poskytnutá, čo potvrdzuje aj Čl. 14 Smernice Rady č. 87/102/EHS. Ak totiž pri vymáhaní dlžnej sumy z indosovanej zmenky vnútroštátny súd vôbec nemá možnosť hodnotiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnúť o nekalosti niektorých zmluvných podmienok, ide o drastické zníženie právnej ochrany prináležiacej spotrebiteľovi a o porušenie zásady efektivity.

17. Odvolací súd zároveň poukázal na všeobecne akceptovanú judikatúru členských štátov EÚ, podľa ktorej v prípade spotrebiteľov nie je možné odhliadnuť od ich špecifických záujmov a postavenia. Aj Ústavný súd Českej republiky judikoval v náleze sp. zn. P1 ÚS 16/12 zo dňa 16. októbra 2012 „súčasná napätie spojené so zmenkami je spôsobené ich nevhodným používaním (zneužívaním) najmä voči subjektom, po nich nemožno znalosť špecifickej a značne rigidnej zmenkovej úpravy spravodlivo požadovať“.

18. Odvolací súd vyslovil presvedčenie, že si žalobca musel byť vedomý, že vystavenie zmenky síce priamo neodporovalo zákonu o spotrebiteľských úveroch, v čase jej vyplnenia však už vzhľadom na

rozšírenú ochranu práv spotrebiteľa, vyplnil zmenku tak, že táto presahovala hranicu 30 % istiny poskytnutého úveru a v čase podania žaloby, t.j. uplatnenia práva už splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy bolo neprípustné. Ak teda žalobca vyplnil zmenku tak, ako bola predložená a uplatnil práva z nej, nemožno takému výkonu práv poskytnúť ochranu, keďže ide skôr o zneužitie práva ako jeho výkon.

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaní, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne samostatným uznesením súd prvej inštancie postupom podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

21. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, prípustnosť ktorého odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ CSP, ako aj ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ a aj b/ CSP. V dovolaní odvolaciemu súdu vytýkal, že formálne prijal záver, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať hmotnoprávnú úpravu platnú a účinnú v čase vystavenia zmenky, zmenka bola vystavená vo Svite dňa 23. mája 2006, vystavenie zmenky v spotrebiteľských vzťahoch do 1. januára 2010 bolo povolené a preto nemožno považovať vystavenie zmenky bez ďalšieho skúmania spôsobu jej vystavenia ako protiprávne a súčasne prijal protichodný názor, v zmysle ktorého aj rozhodol, keď žalobcovi odňal právo uplatniť si svoj nárok na súde, nakoľko takéto konanie vyhodnotil ako odporujúce dobrým mravom a to z dôvodu, že žalobca podal žalobu už v čase, kedy zákon neumožňoval vyplniť zmenku v časti príslušenstva presahujúceho 30% istiny poskytnutého úveru a v čase podania žaloby už splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy bolo neprípustné. Dovolateľ ďalej tvrdil, že odvolací súd použil retroaktívnu aplikáciu noriem, ktorú vylúčil v odôvodnení napadnutého rozsudku. Dovolateľ ďalej odciťoval ustanovenia § 17 ods. 3, § 25 ods. 1 a 5 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinného od 1. januára 2011, § 4 ods. 7 zák. č. 258/2001 Z. z. účinného do 31. decembra 2007, § 4 ods. 6, § 8aa zák. č. 258/2001 Z. z. účinného od 1. januára 2008, § 29b zák. č. 250/2007 Z. z., ako aj závery prijaté občianskoprávnym kolégiom NS SR, zverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 8/2015, na ktoré sa odvolal i odvolací súd, avšak napriek uvedenému rozhodol v rozpore s týmto stanoviskom. S poukazom na uvedené uviedol, že je zrejmé, že žalobcovi vznikol nárok uplatnený touto žalobou. Zdôraznil, že ak by nebolo možné uplatniť nárok zo zmenky, ktorý vznikol pred 1. januárom 2011 v občiansko-právnom konaní, je nepochybné, že zákonodarca by takýto zákaz zakotvil priamo v zákone. Nakoľko z prechodného ustanovenia § 25 ods. 5 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinného od 1. januára 2011 vyplýva, že na zabezpečenie nárokov veriteľa zo spotrebiteľského úveru zmenkou alebo šekom sa do 31. decembra 2010 vzťahujú ustanovenia doterajších predpisov, takémuto zákazu a zániku práva nedošlo. Na podporu správnosti jeho právneho názoru poukázal aj na záver prijatý v uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. apríla 2019 č. k. 3CoZm/5/2019-206. V súvislosti s možnosťou odoprieť iba vo výnimočných prípadoch výkon subjektívneho práva pre jeho nesúlad s dobrými mravmi poukázal na uznesenie NS ČR z 31. augusta 2004 sp. zn. 25Cdo/2648/2003. S poukazom na citované uznesenie NS ČR v kontexte prejednávanej veci žalobca uviedol, že mu žalobou uplatnený nárok vyplýva zo zákonných ustanovení, ktoré je na prejednávanú vec potrebné aplikovať a preto podľa jeho názoru uplatnenie zákonného nároku na súde nemôže byť vyhodnotené ako konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Dovolanie proti rozsudku označil za prípustné, pretože odvolací súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca si uplatnil svoj oprávnený a dôvodný nárok na súde a odvolací súd v rozpore (dokonca v rozpore so zásadou zákazu retroaktivity právnych noriem) vyhodnotil uplatnenie nároku na súde ako konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.

22. V súvislosti s ďalším dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP konštatoval, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu bolo relevantných niekoľko právnych otázok a to ad 1/ či uplatnenie a výkon práva zo zmenky, ktorá zabezpečovala spotrebiteľskú zmluvu v čase, keď zákon jej použitie na splnenie takej zmluvy vôbec nezakazoval a ktorá bola vystavená a vyplnená podľa ustanovení zák. č.

258/2001 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2007 je konaním žalobcu v rozpore s dobrými mravmi, ad 2/ či je možné odprieť uplatnenie a výkon práva na zaplatenie peňažnej sumy na súde napriek skutočnosti, že v hmotnoprávnej rovine dôjde k preukázaniu nároku na jej zaplatenie, ad 3/ či je možné odprieť uplatnenie a výkon práva na zaplatenie peňažnej sumy na súde a to retroaktívnou aplikáciou právnych noriem, ad 4/ či môže byť posúdené uplatnenie práva na súde ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, ad 5/ či novelou zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinnou od 1. januára 2011 došlo k zákazu uplatnenia nárokov zo zmieniek zabezpečujúcich spotrebiteľské úvery, ku ktorým vystaveniu resp. zabezpečeniu došlo pred účinnosťou novely tohto zákona (t. j. v roku 2006), ad 6/ či novela zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, účinná od 1. mája 2014, v zmysle ktorej je neprípustné zabezpečenie pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy zmenkou alebo šekom, zakazuje žalobcovi uplatniť si zaplatenie zmenky, vystavenej dňa 23. mája 2006 a splatnej dňa 2. septembra 2013 žalobou na súde. Žalobca konštatoval, že v tomto dovolaní preukázal, že odvolací súd vyššie nastolené právne otázky nesprávne právne posúdil, pričom žalobca uviedol a odôvodnil i správne posúdenie nastolených právnych otázok.

23. Žalobca ďalej tvrdil, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), pričom uvedenou otázkou je otázka retroaktívnej aplikácie ustanovení 1/ § 17 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 1. januára 2011, 2/ § 5a ods. 1 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1. mája 2014, 3/ § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 1. januára 2008. Dovolateľ tvrdil, že odvolací súd rozhodol v rozpore so spoločným stanoviskom občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia NS SR zo dňa 20. októbra 2015.

24. Žalovaní 1/ a 2/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429 ods. 2 písm. a/ CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

26. Jedným z dôvodov, z ktorých dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania je ustanovenie § 420 písm. f/ CSP.

27. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

28. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

29. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že

došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

30. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

31. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

32. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

33. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (sp. zn. II. ÚS 383/06).

34. Zároveň dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní.

35. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu vzťahu strán sporu ako vzťahu spotrebiteľského a nimi uzatvorenej zmluvy o splátkovom úvere ako zmluvy spotrebiteľskej. Odvolací súd odôvodnil, prečo sa síce stotožnil s námietkou dovolateľa, že nie je možné aplikovať zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 1. januára 2008 do 31. decembra 2010 a súčasne primerane zdôvodnil, prečo podľa jeho názoru nemalo toto pochybenie súdu prvej inštancie vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd vysvetlil na aké relevantné skutočnosti prihliadal, keď dospel k záveru, že žalobcovi nemožno poskytnúť ochranu a z akých úvah vychádzal, keď výkon jeho práva považoval za odporujúci dobrým mravom a nevychádzal striktne iba z času vystavenia predmetnej zmenky, v ktorom vystavenie zmenky priamo zákonu o spotrebiteľských úveroch neodporovalo (ods. 21, 23, 24, 25 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

36. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku a skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. V rozhodnutiach najvyššieho súdu sa však konštantne uvádza, že možnosť konať pred súdom sa účastníkom neodníma tým, že súd vec z hľadiska hmotnoprávneho nesprávne právne posúdi (viď R 54/2012, 1 Cdo/62/2010, 3 Cdo/48/2012), skutočnosť ktorá v podstate tvorí dovolací dôvod uvedený v § 420 písm. f/ CSP, tak ako ho vymedzil dovolateľ.

37. Dovolací súd sa nestotožnil ani s námietkou dovolateľa, ktorý tvrdil, že odvolací súd rozhodol spôsobom odporujúcim spoločnému stanovisku občianskoprávneho a obchodno-právneho kolégia NS SR zo dňa 20. októbra 2015, publikovanému v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 8/2015. Je pravdou, že v závere tohto stanoviska sa konštatuje, že samotné vystavenie zmenky v spotrebiteľských vzťahoch v období do 31. decembra 2010 bolo povolené, a preto nemožno považovať vystavenie zmenky bez ďalšieho skúmania spôsobu ich vystavenia ako protiprávne. Najvyšší súd v závere stanoviska však súčasne zdôraznil, že určujúcim pri hľadaní práva má byť, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Najvyšší súd v stanovisku zdôraznil, že je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu 'dobrých mravov'. Konštatoval, že dobré mravy pôsobia ako korektív, najmä v takých situáciách, kedy sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe. Najvyšší súd sa v stanovisku stotožnil s pravidlom vyjadreným NS ČR v jeho náleze sp. zn. IV. ÚS 457/10, že zákaz zneužitia práva je silnejší než dovolenie dané právom a pokiaľ právna norma určité správanie aprobuje a iná za predpokladu, že je zneužívané, ho zakazuje, takéto konanie v skutočnosti nie je výkonom práva, ale protiprávnym úkonom.

38. Keď potom v súdnej veci odvolací súd zohľadnil individuálne okolnosti prípadu a dospel k záveru, že vzhľadom na relevantné okolnosti predmetnej veci uplatnený nárok odporuje dobrým mravom, nemožno prisvedčiť námietke žalobcu, že odvolací súd rozhodol v rozpore s uvedeným stanoviskom.

39. Dovolací súd konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

40. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

41. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

42. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa

odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.septembra 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.júna 2017).

43. Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávne právne posúdenie právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), je povinný zároveň špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

44. Právne otázky špecifikované dovolateľom, ktoré v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP podľa jeho názoru neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešené a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia týchto právnych otázok, sú uvedené v odseku 22 odôvodnenia tohto uznesenia dovolacieho súdu.

45. Otázku dovolateľa uvedenú pod č. 1/ dovolací súd nepovažoval za otázku, na ktorej odvolací súd založil dovolateľom napadnutý rozsudok, nakoľko odvolací súd zohľadňoval pri rozhodovaní viacero skutočností a práve s prihliadnutím na ne považoval výkon práva z predmetnej zmenky za odporujúci dobrým mravom. Odvolací súd posúdil viaceré individuálne okolnosti súdenej veci (napr. indosovanie zmenky zabezpečujúcej záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy už v čase, keď platila zákonná úprava, ktorá nepripúšťala splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy zmenkou v zmysle § 5a ods. 1 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z., smernicu Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986, ktorá síce nezakazuje používanie zmienek v spotrebiteľských zmluvách, ale za podmienky, že členské štáty môžu povoliť ich používanie v spotrebiteľských zmluvách iba vtedy, ak súčasne zabezpečia vhodnú ochranu spotrebiteľa v takýchto situáciách, jej Čl. 14 obsahujúci zákaz zníženia štandardu ochrany spotrebiteľa a jeho zneniu nezodpovedajúcu skutočnosť, že pri vymáhaní dlžnej sumy z indosovanej zmenky vnútroštátny súd nemá možnosť hodnotiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnúť o nekalosti niektorých zmluvných podmienok) a na podklade svojich odôvodnených úvah dospel k záveru, že výkon práva žalobcu z indosovanej zmenky, zabezpečujúcej záväzok dlžníkov zo spotrebiteľskej zmluvy, pri posudzovaných okolnostiach je v rozpore s dobrými mravmi. K otázke č. 2/ a 4/ dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Teda kladnú odpoveď na žalobcovu otázku č. 2/ a 4/, či môže byť posúdené uplatnenie práva na súde ako konanie v rozpore s dobrými mravmi a či je možné odprieť uplatnenie a výkon práva na zaplatenie peňažnej sumy na súde napriek skutočnosti, že v hmotno-právnej rovine dôjde k preukázaniu nároku na jej zaplatenie, dáva sám zákon. V súvislosti s otázkou č. 3/, 5/ a 6/ dovolací súd poukazuje na odsek 19 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd konštatoval, že sa stotožnil s názorom odvolateľa, že nie je možné aplikovať zákon v znení účinnom od 1.januára 2008 do 31. decembra 2010, nakoľko je na vec potrebné aplikovať hmotnú úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. Odvolací súd v odôvodnení ďalej konštatoval, že ak súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 4 ods. 6 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení od 1. januára 2008, ide o neprípustnú retroaktivitu. Odvolací súd teda zhodne s dovolateľom dospel k záveru, že je potrebné aplikovať hmotnú úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. Odvolací súd sa teda v otázke predpisu, podľa ktorého je nutné posudzovať žalobcom uplatnený zmenkový nárok zhoduje s názorom dovolateľa. Ako však vyplýva z odseku 19 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, odvolací súd právne posúdenie veci súdom prvej inštancie síce považoval (totožne s dovolateľom) síce za nesprávne, avšak konštatoval, že toto pochybenie nemalo vplyv na vecnú správnosť napadnutého

rozhodnutia, pretože žalobcovi nemožno poskytnúť ochranu, keďže výkon jeho práva je v rozpore s dobrými mravmi. Vychádzajúc z uvedeného jednak otázku č. 3/ - 5/ a 6/ odvolací súd riešil totožne s názorom dovolateľa, a navyše odvolací súd nezaložil na ich vyriešení svoje rozhodnutie, čo považoval dovolací súd za rozhodujúce.

46. Právne otázky, pri riešení ktorých sa mal odvolací súd v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu sú uvedené v odseku 23 odôvodnenia uznesenia dovolacieho súdu. Aj v súvislosti s týmito žalobcom nastolenými právnymi otázkami dovolací súd odkazuje na obsah odseku 19 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom konštatoval, že je na posudzovanú vec potrebné aplikovať hmotnú úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená (zmenka bola vystavená vo Svite 23. mája 2006) a preto právne posúdenie súdu prvej inštancie, ktorý aplikoval ustanovenie § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení od 1. januára 2008 označil za neprípustnú retroaktivitu. Z dovolaním napadnutého rozhodnutia teda vyplýva, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na žalobcom konkretizovaných právnych otázkach, teda žalobcom nastolené právne otázky nemali pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčový význam.

47. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f/ CSP a ani podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP, odmietol.

48. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaných rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

49. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.